

آدم‌ها هم سطح نیستند. پس حرف‌های یک‌سان را هم تحمل نمی‌کنند، اگرچه اصل حرف یکی باشد. درست مثل غذا می‌ماند که بچه یک‌ماهه نمی‌تواند غذای بزرگسال‌ها را بخورد و آدم بزرگسال هم با غذای کودک سیر نمی‌شود.

مثلاً برای جلوگیری از «ظلم» که در بد بودنش کسی شک ندارد ولی خیلی‌ها گرفتارش می‌شوند، برای آدم‌های معمولی باید گفت: اگر ظلم کنی، دیگران هم به تو ظلم می‌کنند:

مَنْ ظَلَمَ ظَلِمَ

امیرالمومنین علیه السلام: کسی که ظلم کند، ظلم می‌بیند.

اما برای آدم‌های سطح‌های بالا، یک جمله طلایی و ویژه باید گفت که هرکسی از آن سر در نمی‌آورد! برای این‌ها اهل بیت علیهم السلام فقط یک اشاره می‌کنند و می‌فرمایند: اگر می‌خواهید از شیعیان ما باشید، به ظلم نزدیک نشوید:

لَيْسَ مِنْ شِيعَتِنَا مَنْ ظَلَمَ النَّاسَ

امام باقر علیه السلام: از شیعیان ما نیست کسی که به مردم ظلم کند.

حالا شما بگویید ممکن است کسی که عاشق اهل بیت است، در چهارشنبه آخرسال دنبال آتش و ترقه برود، در حالی که می‌داند چه ظلم بزرگی است؟ یعنی می‌داند به خاطر آتش و آتش‌بازی، خیلی‌ها می‌ترسند و به خیلی‌ها آسیب وارد می‌شود؟!

